

D'una Legislació de la Infancia Anormal ⁽¹⁾

pel Dr Th. Simon

La major part dels projectes actualment depositats referents als infants anormals (projecte Cuminal, projecte Queuille), no són altra cosa que modificacions a la llei de 1909. Això és al nostre entendre un punt de vista molt estret de la qüestió. Hom oblida que els infants no se'n beneficien de la llei de 1838 només que per una extensió tàcitament consentida, però nulla en el seu enunciat. Hom no té en compte certes atencions que l'estima generalitzada als joves inculpats ha fet aparèixer cada dia més clarament des de fa alguns anys... De fet és tota l'assistència als infants anormals que deu ésser represa i unificada. La infància anormal es mereix amb caràcter exclusiu un estatut especial i la seva assistència s'ha de beneficiar d'una completa autonomia.

Als infants mentalment anormals se'ls reconeix un triple origen: infants portats per la seva família o traslladats per mesura administrativa; infants que no poden trobar-se a l'escola ordinària; infants de justícia. Diferència d'origen que no implica sempre una diferència de natura, de manera que, tot prenent aquesta diferència d'origen com a fonament de les mesures a prendre (més enllà condicions d'admissió) les realitzacions comporten parts comunes.

Les condicions, d'altra banda, són de les més diverses. Els infants a assistir tenen de 2 a 16 i fins 18 anys. Els pares poden no sols voler-se'n separar, sinó, ben al contrari, acceptar la seva hospitalització; en aquest cas és quan ha de tenir lloc contra la seva voluntat. L'assistència es justifica pels graus, els més variables, en la insuficiència del desenrotllament de la seva intel·ligència, o per les variacions del seu comportament. Això es deu ben

(1) *Extrait de l'Alleniste Français.*